

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/242/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7212213595
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2012:7212213595.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobkyne V. M.L., C., I. XX, proti žalovanému J. M., C., I. XX, o nariadenie predbežného opatrenia (ďalej len PO), o odvolaní žalobkyne proti uzneseniu 19C/98/2012-36 z 28.5.2012 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

M e n í uznesenie tak, že žalovanému zakazuje do právoplatného skončenia konania vo veci samej nakladať s nehnuteľnosťami, nachádzajúcimi sa v k. ú. Košice - Stredné mesto, zapísanými na LV č.XXXXX, vedenom Katastrálnym úradom Košice, Správou katastra Košice I, obec Košice - Staré mesto ako nebytový priestor č.12-1 a podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku vo veľkosti 658/10000, najmä tieto nehnuteľnosti predať, darovať, vymeniť alebo iným spôsobom scudziť, previesť, zaťažiť právami tretích osôb alebo nakladať s nimi, prenechať nehnuteľnosti na užívanie tretími osobám na základe akéhokoľvek právneho úkonu, uzavrieť ohľadom nehnuteľností zmluvy v prospech tretích osôb alebo akéhokoľvek zmluvy o budúcej zmluve a určiť právny osud nehnuteľnosti závetom.

V ostatnej zamietajúcej časti uznesenie p o t v r d z u j e.

Žalobkyni sa u k l a d á, aby do 30 dní od právoplatnosti uznesenia podala žalobu o určenie, že uvedené nehnuteľnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov - účastníkov konania.

Žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa písomným návrhom, doručeným mu 11.5.2012, navrhla, aby zakázal žalovanému nakladať s nehnuteľnosťami nachádzajúcimi sa v k. ú. Košice - Stredné mesto, zapísanými na LV č.XXXXX vedenom Katastrálnym úradom (ďalej len KÚ) Košice, Správou katastra Košice, pre Okres Košice I, obec Košice - Staré mesto, ako nebytový priestor č.12-1 a podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel 658/10000 k pozemku, najmä tieto nehnuteľnosti predať, darovať, vymeniť alebo iným spôsobom scudziť, previesť, zaťažiť právami tretích osôb alebo nakladať s nimi, prenechať ich tretím osobám k užívaniu na základe akéhokoľvek právneho úkonu, uzavrieť ohľadom nich zmluvy v prospech tretích osôb alebo akékoľvek zmluvy o budúcej zmluve, vykonávať akékoľvek úpravy na nich, určiť ich právny osud závetom, udeliť plné moci tretím osobám, ktoré by mohli uskutočniť žalovanému zakázané právne úkony, až do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Alternatívne navrhla, aby uložil žalovanému sprístupniť jej uvedený nebytový priestor, aby mohla prevádzkovať živnosť podľa zmluvy o združení. Napokon alternatívne, ak by nevyhovel jej návrhu, aby jej bol nebytový priestor sprístupnený navrhla, aby zakázal žalovanému vstupovať do neho, až do právoplatného skončenia konania vo veci samej a zároveň navrhla, aby jej uložil podať žalobu vo veci samej, do 30 dní od doručenia uznesenia s tým, že o trovách konania rozhodne v konaní vo veci samej. Návrh podala na tom skutkovom a právnom základe, že so žalovaným uzavrela v obvode Mestskej časti Košice - Juh 17.4.1993 manželstvo, zapísané v knihe manželstiev, vo zväzku 6, ročník 1993, na str.179, pod por.č.58, ktoré bolo 19.1.2011 rozvedené rozsudkom (právoplatným 23.2.2011),

že mali nehnuteľnosti v najme na základe nájomnej zmluvy uzavretej s Mestom Košice a, že následne podľa zák.č.182/93 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov uzavreli 9.2.2005 Zmluvu o prevode nebytového priestoru, ktorou bol žalovaný na základe vkladového konania V-625/05 zapísaný ako vlastník nehnuteľností, že v priebehu apríla 2012 boli spáchané skutky, nasvedčujúce tomu, že boli spáchané 2 tr. činy a to poškodzovanie cudzej veci - podpálenie motorového vozidla (ďalej len vozidlo), ktoré využíva a krádež tovaru v celkovej hodnote približne 37 000 € v klenotníctve v C., M. XX, ktoré prevádzkujú obaja ako živnostníci a aj na základe zmluvy o združení z 1.4.2000, že vyšetrovateľ pre podozrenie zo spáchania jedného z týchto tr. činov vzniesol voči žalovanému obvinenie a bol vzatý do vyšetrovacej väzby, že počas jej trvania bol ho navštíviť jeho brat B. M., ktorého písomne splnomocnil na jej neznámy rozsah právnych úkonov, na základe čoho sa jeho brat ju 2 x neúspešne pokúšal obmedziť v užívaní nehnuteľností a to tak, že najskôr upevnil zámky zlatníctva P. Z. C., M. XX kovovou reťazou a následne sa 20.4.2012 neúspešne, za asistencie príslušníkov OO PZ Košice- Staré Mesto, pokúšal donúť ju opustiť zlatníctvo a vymeniť jeho zámky za účelom zabránenia jej prístupu do neho, že to, čo sa nepodarilo bratovi žalovaného, sa nakoniec podarilo docieľiť samotnému žalovanému, ktorý po prepustení z vyšetrovacej väzby prišiel do zlatníctva 5.5.2012 v prítomnosti svojho brata B.. M., neznámej ženy a príslušníkov OO PZ Košice - Staré mesto a po približne hodinovej výmene názorov medzi ňou a žalovaným, jeho bratom a príslušníkmi OO PZ Košice - Staré mesto na strane druhej, musela opustiť priestory zlatníctva, že podľa jej vedomosti, má žalovaný v úmysle previesť vlastnícke právo k zlatníctvu, čo potvrdzujú najmä fotografie vyhotovené 9.5.2012, na ktorých je zlatníctvo „z technických príčin zatvorené“, avšak žalovanému po prepustení z vyšetrovacej väzby nebráni žiadna technická príčina v tom, aby prevádzkoval Zlatníctvo a všetky činnosti, ktoré má v predmete podnikania, že má dlhy voči viacerým veriteľom, že sa niekoľkokrát vyjadril, že ju zničí za to, že ich manželstvo sa nakoniec skončilo rozvodom, o čom svedčí jednak jeho konanie, keď sa aj za pomoci príslušníkov OO PZ Košice - Staré mesto a svojho brata snažil dostať ju zo zlatníctva, že si ani nemohla vziať tovar, ktorý patrí jej a firme DARGENT s.r.o., pričom podnikajú ako živnostníci spolu na základe zmluvy o združení ako „Združenie RELUM“, a pravdepodobne (to však netvrdila so 100 % istotou) aj podpálenie a zničenie vozidla a vznesenie obvinenia voči žalovanému zo strany vyšetrovateľa, že chovanie žalovaného je preto pre ňu nepochopiteľné, keď sa s ním poznajú už od r.1989, po 4 ročnej známosti uzavreli manželstvo a viac ako 1 rok po rozvode spolu aj naďalej prevádzkovali Zlatníctvo RELUM, no zrazu sa jeho správanie k nej úplne zmenilo a preto má dôvodnú obavu, že ihneď ako podá žalobu o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len BSM), zaniknutého rozvodom, urobí akýkoľvek právny úkon, ktorým by ju poškodil alebo jej úplne znemožnil získať alebo vymôcť svoje práva, vyplývajúce zo zaniknutého BSM, o to viac, ak sa po doručení žaloby dozvie, že chce mať prikázanú nehnuteľnosť oproti výplate za vyrovanie podielu.

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) uznesením návrh na nariadenie PO zamietol a rozhodol, že o trovách PO bude rozhodnuté v konaní vo veci samej.

Zistil, že účastníci konania uzavreli manželstvo 17.4.1993 na Mestskej časti Košice - Juh, ktoré bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Košice II 31C/134/2009-118 z 19.1.2011, právoplatným 23.2.2011, že pre čas po rozvode bola schválená dohoda rodičov, podľa ktorej sa mal. N. nar.9.7.1993 zveril do osobnej starostlivosti žalobkyňa a žalovaný bol zaviazaný platiť na jeho výživu 100 € mesačne. Z výpisu z LV č.XXXXX mal za zrejmé, že Mesto Košice podľa cit. zák.č.182/93 Zb. uzavrelo 9.2.2005 Zmluvu o prevode nebytového priestoru, ktorou bol žalovaný na základe vkladového konania V-625/05 zapísaný ako vlastník nehnuteľnosti. Vychádzajúc z 76 ods.1 písm. e),f) a § 102 O. s. p. (ich znenie citoval) uzavrel, že žalobkyňa v danom prípade žiadala nariadiť PO, spočívajúce v zákaze žalovanému nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami, že jej povinnosťou však bolo osvedčiť naliehavosť situácie, pre ktorú by malo dôjsť k dočasnej úprave pomerov, avšak v danom prípade potrebu okamžitého zásahu z jeho strany do pomerov účastníkov neosvedčila, preukázateľne nepodložila vôľu žalovaného nakladať s nehnuteľnosťami v jeho vlastníctve, preto návrh zamietol a rozhodol, že o trovách PO bude rozhodnuté v konaní vo veci samej.

Proti uzneseniu podala včas odvolanie žalobkyňa a odôvodnila ho odvolacími dôvodmi a skutočnosťami a to, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 221 ods.1 písm. f) O. s. p., t.j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, že súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O. s. p.).

K odňatiu možnosti konať pred súdom tvrdila (I. porušenie zákazu formalizmu a princípu materiálne ponímanej súdnej ochrany), že súd sa - podľa právneho názoru jej zást. - iba stroho vyjadril k samotnému návrhu na vydanie PO (reprodukovala, čo súd na str.3 v 6. odstavci stroho konštatuje), že pristúpil k dokazovaniu príliš formalisticky, keď od nej požaduje dôkaz o tom, že žalovaný má vôľu nakladať s nehnuteľnosťami, že táto jeho vôľa môže vyplývať aj z nepriamych dôkazov alebo z nepriamych dôkazov môže priamo alebo nepriamo vyplývať vôľa žalovaného scudzíť predmetné nehnuteľnosti, že okrem toho, je prakticky nereálne, aby napr. vedela predložiť súdu nejakú jeho ponuku na predaj nehnuteľností alebo akýkoľvek právny úkon, ktorým scudzuje alebo zaťažuje nehnuteľnosť alebo ju inak znehodnocuje, pretože už spolu nežijú v spoločnej domácnosti a ak by takýto právny úkon urobil, bol by zásah súdu neskorý, preto súd nerešpektoval zákaz formalizmu a princíp materiálne ponímanej súdnej ochrany, že v zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ÚS SR) II.ÚS174/04-51 z 27.10.2004, uznesenia Najvyššieho súdu SR (ďalej len NS SR) 2Sžo/253/2009 z 26.10.2010 a 8Sžo/366/2009 z 20.1.2011 výklad a používanie § 43 ods.1,2 O. s. p. (argumentum a simili aj § 75 a n. O. s. p.) musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy SR č.460/92 Zb. v znení neskorších predpisov a právo na spravodlivý proces podľa čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení 14 dodatkových protokolov, publikovaného ako Oznámenie FMZV pod č.209/92 Zb., že všeobecný súd musí vykladať a používať cit. ust. O. s. p. (argumentum a simili aj ostatné ust. O. s. p.) v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, že aplikáciou tohto ust. nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu, že všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že všeobecne sudy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O. s. p.), že občianske súdne konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie, že prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. Ďalej tvrdila (II. kritika zákonného pozitivizmu), že účelom PO, ktoré navrhuje jej zást., je docieľiť, aby prípadný budúci výkon rozhodnutia spočívajúci v zápise spoluvlastníckych práv účastníkov konania formou záznamu na základe právoplatného rozhodnutia súdu nebol ohrozený akýmkoľvek konaním žalovaného, že tým si chce zabezpečiť svoje budúce vlastnícke právo k spoluvlastníckemu podielu k nehnuteľnostiam, ktoré majú byť PO zablokované, že súd preto pri rozhodovaní o (ne)nariadení PO musí prihliadať aj na prípadné jej budúce vlastnícke právo, ktoré svojim zaradením spadá pod základné ľudské práva, teda najdôležitejšie základné práva človeka, že ak by preto súd prihliadol pri rozhodovaní aj na základné ľudské právo z tohto uhla pohľadu, pochopil by účel a význam O. s. p. o PO aj v ochrane základných práv a slobôd. Citujúc z Nálezu ÚS ČR IV.ÚS275/96, sv.6, s.249, Pl.ÚS21/96, sv.7, str.87 a Pl.ÚS33/97, sv.9, s.399) uviedla, že - podľa právneho názoru jej zást. - sa takouto aplikáciou ust. O. s. p. o zamietnutí návrhu na vydanie PO stalo právo nástrojom odcudzenia a absurdity, keď rozhodnutie súdu v nijakom prípade neprihliada na realitu a možnosti vlastníka veci nakladať s vecou neobmedzene. Tiež tvrdila (III. odmietnutie doslovného výkladu zák. a významovo zužujúcej metódy výkladu zák.), že - podľa právneho názoru jej zást. - súd pri posudzovaní podmienok pre vydanie PO uplatnil iba a výlučne 2 metódy výkladu zák., a to „doslovný“ a „reštriktívny“ pri odôvodňovaní zamietnutia návrhu nepreukázaním naliehavosti situácie, že prvotné priblíženie práva doslovným výkladom musia byť iba vymedzené sémantické hracie plochy, samotná hra na nich sa však už riadi inými pravidlami, ako sú pravidlá jazykové (Melzer, F. Metodologie nalézání práva. Úvod do právný argumentace.1.vydanie. Praha: C. H. Beck, 2009, s.10), že okrem toho súd neprípustným spôsobom vykladal reštriktívne pojem „odôvodnenie nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy“, keď ho zredukoval iba na nebezpečenstvo vo forme „nakladania s nehnuteľnosťami vo vlastníctve žalovaného“, pritom nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy môže spočívať aj v objektívnych skutočnostiach nepriamo vyvolaných žalovaným, takýto interpretačný záver však musí zohľadňovať ústavnoprávnu úpravu základných práv a slobôd, ako aj vzťah medzi právom na súdnu a inú právnu ochranu na jej strane a právom vlastníť na strane žalovaného (citovala právnu vetu Nálezu ÚS SR I.ÚS 206/2010 z 27.7.2011), na druhej strane jeho vlastnícke právo možno v zmysle čl.20 ods.2 Ústavy SR obmedziť, ak ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných (t. j. jej budúceho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, resp. k spoluvlastníckemu podielu). Citovala ďalej z rozhodnutia pléna NS ČR (Pl.ÚS21/96, sv.7, s.87) a rozhodnutie pléna ÚS ČR Pl.ÚS21/96, sv.7, s.87), poukázala na to, že podobný záver prijal aj ÚS SR vo veci III.ÚS341/07 (citovala právnu vetu nálezu, vydaného v uvedenej veci), preto - podľa právneho názoru jej zást. -, ak stojí na jednej strane jej základné ľudské právo vlastníť, ktoré má vzniknúť konštitutívnym rozhodnutím, a právo na súdnu ochranu, ktoré

nemožno nijako obmedziť, oproti základnému ľudskému právu žalovaného vlastníť, ktoré môže byť obmedzené podľa čl.20 ods.5 Ústavy SR, mal súd vydať PO, aby jej zabezpečil budúce vlastnícke právo k nehnuteľnosti alebo vlastnícke právo k spoluvlastníckemu podielu k nej. Taktiež namietala (IV. porušenie rovnosti) rovnosť pred zák. v zmysle čl.12 ods.1,2 Ústavy SR. Podotkla, že rozhodnutie súdu je z 28.5.2012, že toto rozhodnutie vzniklo na jej procesný podnet, ktorá sa domáha dočasnej ochrany vo vzťahu k nehnuteľnosti z titulu, že si uplatňuje 1/2 vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá by mala byť správne v ich BSM, že súd však neposkytol ani len dočasnú ochranu budúcemu vlastníckemu právu k nehnuteľnosti alebo k spoluvlastníckemu právu k nehnuteľnosti, na druhej strane však ten istý súd vydal v konaní 20Ro/27/2012 uznesenie o nariadení PO na zabezpečenie pohľadávky veriteľa, M. O., vo výške 12 000 €, hodnota nehnuteľnosti je však aj 10 násobne vyššia, že porušenie rovnosti tu vidí v tom, že jej právo vlastníť a právo na súdnu ochranu sú ústavnými právami zakotvenými priamo v Ústave SR a v dôsledku faktického postupu súdu sú jej práva slabšie oproti právu veriteľa na zaplatenie pohľadávky, ktoré je právom iba zákonným, že tento postup súdu je preto až protiústavný a ak súd poskytne dočasnú ochranu zákonnému právu veriteľa na zaplatenie pohľadávky, nie však jej ústavným právam, tento jeho postup je o to absurdnejší, že v čase vydania napádaného rozhodnutia vykonal dôkaz LV, avšak ak by v čase vydania rozhodnutia vyhľadal na katasterportáli LV č.XXXXX, našiel by obmedzujúcu poznámku na základe Uznesenia 20Ro/27/2012-53 o PO o zákaze nakladať s nehnuteľnosťou. Vytýkala súdu (V. nevykonanie dôkazu), že oprel svoje rozhodnutie o vykonanie listinných dôkazov, že však k návrhu na vydanie PO boli priložené aj 2 DVD nosiče s fotografiami, s týmto dôkazom sa však nijako nezaoberal, ani ho nehodnotil, napriek tomu oprel svoje tvrdenia iba o dôkazy, z ktorých nijako nevyplýva nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy, a odhladol od ostatných dôkazov, že odôvodnenie rozhodnutia je však postavené na vykonaní všetkých dôkazov, no ako to vyplýva z textu uznesenia a samotného spisu, pri prijatí rozhodnutia o zamietnutí návrhu vychádzal len z ostatných dôkazov, ktoré nepreukazovali nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy, a sa tak nevyporiadal so žalobnými dôvodmi, jeho záver o zamietnutí návrhu je preto predčasný, nedostatočne odôvodnený a v podstate z dôvodu, že samotný súd, napriek nevykonaniu dôkazu, uznesenie odôvodňoval tak, ako keby ho (možno) bol vykonal, je aj nepreskúmateľný. Poukázal tiež na to, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESLP), ako aj ÚS SR vyplýva, že základné právo podľa čl.46 ods.1 ústavy, ako aj právo podľa čl.6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v sebe zahrňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II.ÚS383/06), že obsah práva na spravodlivý súdny proces pritom nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatnení, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov SR, a ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II.ÚS85/06), že to, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva aj z ustálenej judikatúry ESLP, že judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9.12.1994, Higgins c. Francúzsko z 19.2.1998) a aj ÚS SR sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, napr. v náleze III.ÚS119/03-30, pokiaľ teda súd zamietol jej návrh, tvrdiac, že dôkazy nepreukazujú nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy, a to napriek tomu, že nevykonal navrhnutý dôkaz a nevyšporiadal sa so žalobnými dôvodmi, svojim postupom jej odňal možnosť konať pred súdom [§ 221 ods.1 písm. f) O. s. p., uznesenie NS SR 1Sžd/29/2011] a v tomto smere na záver poukázala aj na výstižný výrok ESLP vo veci Delcourt v. Belgicko, 1970, séria A, č.11, podľa ktorého „spravodlivosť má byť nielenže vykonávaná, ale musí sa aj javiť, že je vykonávaná“. Tiež vytýkala súdu (VI. nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia), že pri rozhodovaní o návrhu na vydanie PO nedostatočne zdôvodnil aplikáciu neurčitých právnych pojmov, čím rozhodol arbitrárne, že neurčitém právnym pojmom sa myslí „nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy“, že každý neurčitý právny pojem vyžaduje aplikáciu tohto pojmu na konkrétne skutkové okolnosti prípadu a hodnotiace naplnenie (výklad) tohto pojmu vo svetle týchto skutkových okolností, že aplikáciu a výklad tohto neurčitého právneho pojmu vo svetle skutkových okolností je súd povinný vo svojom rozhodnutí zdôvodniť, že neurčité právne pojmy v žiadnom prípade nie sú ust., ktoré by mu umožňovali ľubovoľnú alebo, ktoré by mu umožňovali absolútne neobmedzenú úvahu, že aplikácia neurčitých právnych pojmov je tzv. zložitým prípadom aplikácie práva, kedy riešenie (rozhodnutie) nevyplýva iba z jednoznačne formulovanej právnej normy a popisu skutkových okolností, ale aj z ďalších úvah, napr. hodnotiacich alebo praktických úsudkov, ktoré sa v samotnom znení textu právneho predpisu nedajú nájsť, ale ktoré sú tiež úvahami (premisami), ktoré musia pri rozhodovaní tvoriť súčasť právneho sylogizmu, že ak sa táto situácia zrekonštruje do podoby právneho sylogizmu, možno konštatovať, že pri neurčitých právnych pojmoch prichádza k situácii,

kedy zo samotného textu právneho predpisu nie je zrejmé, či skutkový stav možno alebo nemožno pod právnou normu (jej hypotézu) podradiť, preto musia byť do právneho sylogizmu doplnené ďalšie myšlienkové kroky (premisy), ktoré by „premostovali“ neurčitý právny pojem so skutkovým stavom, a ktoré by objasňovali, či možno neurčitý právny pojem v konkrétnej skutkovej situácii aplikovať, že sylogizmus predvedený súdom však nie je kompletný a chýbajú v ňom myšlienkové kroky resp. úvahy (ďalšie premisy), ktoré by zdôvodňovali, že skutkový stav nie je jedným z prípadov predpokladaných v hypotéze právnej normy, teda - nebezpečenstvom bezprostredne hroziacej ujmy je iba a výlučne nakladanie s nehnuteľnosťou žalovaným alebo - skutkové okolnosti ňou preukázané jednotlivými dôkazmi nepreukazuje nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy preto takéto rozhodnutie ÚS SR považuje za zjavne neodôvodnené, resp. nepreskúmateľné (I.ÚS59/04,III.ÚS311/07,I.ÚS344/10). K odvolaciemu dôvodu, že súd neúplne zistil skutkový stav jej zást. uviedol, že tento odvolací dôvod prichádza do úvahy v prípade, že odvolací súd neposúdi nevykonanie dôkazu prezretím fotografií na odovzdanom DVD nosiči ako odňatie možnosti konať pred súdom, v takom prípade bol jej zást. toho názoru, že v zmysle § 205 ods.2 písm. c) O. s. p. súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonaním navrhnutých dôkazov, potrebných pre zistenie rozhodujúcich skutočností, že v prípade, že sa v odvolacom konaní preukáže, že súd vykonal dôkaz prezretím obsahu DVD nosiča, ktorý predložil jej zást. k návrhu na vydanie PO, bol jej zást. toho názoru, že fotografie dostatočným spôsobom preukazujú nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy pre ňu, a preto návrhu na vydanie PO vyhovie. Napokon k odvolaciemu dôvodu, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, uviedla, že jej zást. a ona samotná sa na základe vyhľadania si LV č.XXXXX, evidovaného KÚ v Košiciach, Správa katastra Košice pre k. ú. Stredné mesto, obec Košice - Staré mesto, okres Košice I dozvedeli, po doručení uznesenia o zamietnutí návrhu na vydanie PO, že žalovaný je žalovaným najmenej v jednom súdnom spore, a to v konaní 20Ro/27/2012 OS Košice II, že po zistení, že žalobcom v uvedenom konaní je M.. O., ho kontaktovala a na základe telefonátu zistila, že M. žaluje žalovaného o zaplatenie 12 000 €, že táto osoba žalovanému požičiavala osobné vozidlo AUDI (EČV, ani iné podrobnosti uviesť nevedela) a v telefonáte s ňou jej uviedol, že nie je sám, kto mu požičal, pretože vo vypožičanom vozidle našiel ešte najmenej 3 zmluvy o pôžičke s inými veriteľmi na veľmi vysoké sumy, a preto aj z tohto dôvodu žiadal o vydanie PO, že ďalším dôvodom pre M.. O. bola tá skutočnosť, že žalovaný mu dlžnú sumu neuhradil aj keď mal finančné prostriedky z predaja bytu Košice, I. XX, že aj z tohto dôvodu sa ona a jej zást. oprávnené domnievajú, že existuje nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy spočívajúcej v tom, že žalovaný na úhradu svojich záväzkov použije nehnuteľnosť, a to tak, že sa dohodne s veriteľmi na odpredaji a úhrade svojich záväzkov a jej ostane nevyožiteľné právo. Na základe uvedeného jej zást. navrhol vydať uznesenie s výrokmi č.1-4 v tom istom znení ako v návrhu na vydanie PO.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1 možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a zistil, že pokiaľ súd návrh na nariadenie PO, ktorým žalobkyňa žiadala zakázať žalovanému nakladať s nehnuteľnosťami, nachádzajúcimi sa v k. ú. Košice - Stredné mesto, zapísanými na LV č.XXXXX, vedenom KÚ Košice, Správou katastra Košice I, obec Košice - Staré mesto ako nebytový priestor č.12-1 a podiel priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel 658/10000 k pozemku, najmä tieto nehnuteľnosti predať, darovať, vymeniť alebo iným spôsobom scudziť, previesť, zaťažiť právami tretích osôb alebo nakladať s nimi, prenechať ich na užívanie tretím osobám na základe akéhokoľvek právneho úkonu, uzavrieť ohľadom nich zmluvy v prospech tretích osôb alebo akéhokoľvek zmluvy o budúcej zmluve a určiť ich právny osud závetom, až do právoplatného skončenia konania vo veci samej zamietol, nie sú splnené podmienky na potvrdenie uznesenia (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods.1), preto ho podľa § 220 O. s. p. zmenil tak, že žalovanému zakázal do právoplatného skončenia konania vo veci samej nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami, najmä ich predať, darovať, vymeniť, alebo iným spôsobom scudziť, previesť, zaťažiť právami tretích osôb alebo nakladať s nimi, prenechať ich na užívanie tretími osobám na základe akéhokoľvek právneho úkonu, uzavrieť ohľadom nich zmluvy v prospech tretích osôb alebo akéhokoľvek zmluvy o budúcej zmluve a určiť ich právny osud závetom, do právoplatného skončenia konania vo veci samej a súčasne žalobkyni uložil povinnosť, aby do 30 dní od právoplatnosti uznesenia podala žalobu o určenie, že uvedené nehnuteľnosti patria do BSM účastníkov konania a v ostatnej zamietajúcej časti uznesenie potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p. ako vecne správne.

Žalobkyňa odôvodnila návrh na vydanie PO o. i. tým, že má obavu, aby nedošlo k ďalšiemu prevodu nehnuteľnosti - nebytového priestoru, ktorý mali so žalovaným v nájme na základe nájmovej zmluvy

uzavretej s Mestom Košice, v ktorej spoločne podnikali a ktorú Mesto Košice podľa cit. zák.č.182/93 Z. z. zmluvou z 9.2.2005 o prevode nebytového priestoru previedlo do vlastníctva žalovaného, ktorý je na základe vkladového konania V-625/05 ako jej vlastníkom evidovaný, že nehnuteľnosť nadobudol počas trvania manželstva, a preto patrí do ich BSM, že so zreteľom na jeho dlžoby voči viacerým veriteľom má obavu, aby nedošlo k jej ďalšiemu prevodu, že je žalovaným a jeho bratom obmedzovaná v užívaní nehnuteľností, že bola v dôsledku správania sa žalovaného a jeho brata nútená tieto priestory opustiť, že ihneď ako podá žalobu o vyporiadanie BSM zaniknutého rozvodom, žalovaný urobí akýkoľvek právny úkon, ktorým by ju poškodil alebo jej úplne znemožnil získať alebo vymôcť svoje práva, vyplývajúce zo zaniknutého BSM, o to viac, že po doručení žaloby sa dozvie, že chce mať prikázanú nehnuteľnosť oproti výplate za vyrovnanie podielu.

Predmetom konania vo veci samej, ku ktorému má PO smerovať je určenie, že uvedené nehnuteľnosti patria do BSM účastníkov konania.

Z výpisu z LV č.XXXXX KÚ Košice, Správa katastra Košice I, obec Košice - Staré mesto, k. ú. Stredné mesto (č.l.31-34) vyplýva, že žalovaný je evidovaný ako vlastníkom nebytového priestoru č.12-1 a podielu priestoru na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu 658/10000 pozemku, na základe titulu nadobudnutia - prevedenie nebytového priestoru V-625/05 z 9.2.2005 v.z.128/05, a to počas existencie manželstva účastníkov konania.

Skutočnosti uvedené v návrhu na nariadenie PO umožňujú záver, že žalobkyňa osvedčila, že jej nárok (vo veci určenia, že nehnuteľnosť patrí do BSM, ktorá povinnosť jej odvolacím súdom bola uložená) očividne nie je vylúčený, keďže uvedenú nehnuteľnosť nadobudli účastníci konania počas trvania manželstva, pričom skutočnosť, že nie je v LV uvedená ako bezpodielová spoluvlastníčka nehnuteľností, dostatočne odôvodňuje potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania tak, ako vyplýva z výroku tohto uznesenia. Nariadeným PO sa zabráni tomu, aby až do právoplatného skončenia konania vo veci samej (určenie, že nehnuteľnosť patrí do BSM) bola nehnuteľnosť prevedená na ďalšiu osobu, pričom sa nevyvolá ani len dočasný stav, ktorý by vyvolával ďalšie spory medzi účastníkmi konania. Okrem toho nariadeným PO žalovanému objektívne nemôže vzniknúť nijaká ujma, keďže ďalej môže nehnuteľnosť užívať a brať z nej úžitky, a jemu uložené obmedzenie nie je neprimerané výhode, ktorú nariadením PO získa žalobkyňa, pretože je obmedzený vo výkone svojich vlastníckych práv len v nevyhnutnom rozsahu a prechodne a okrem toho nariadené PO ho nezbaví výkonu ostatných práv, vyplývajúcich z jeho vlastníckeho práva (okrem v uznesení o nariadení PO uvedeného obmedzenia).

Pokiaľ bol návrh na nariadenie PO, čo sa týka výrokov, aby bolo žalovanému zakázané na uvedenej nehnuteľnosti vykonávať akékoľvek úpravy a udeliť plné moci tretím osobám, ktoré by mohli uskutočniť jemu zakázané právne úkony, až do právoplatného skončenia konania vo veci samej zamietnutý, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia, lebo jeho dôvody sú správne.

Zákaz vykonávania akýchkoľvek úprav na nehnuteľnostiach - okrem toho, že ak by návrhu s takýmto petítom bolo vyhovené, šlo by o nevykonateľné rozhodnutie -, by obmedzovali žalovaného vo výkone jeho vlastníckych práv nad potrebný rozsah, nie v nevyhnutnom rozsahu, pretože pojem akékoľvek úpravy v sebe zahŕňa aj bežnú údržbu a nevyhnutné opravy, ktoré je potrebné v súvislosti s užívaním nehnuteľnosti uskutočniť, aby sa dala užívať a slúžila svojmu účelu.

Rovnako tak uloženie zákazu žalovanému udeliť plné moci tretím osobám, ktoré by „mohli uskutočniť“ jemu zakázané právne úkony je nadbytočná, lebo je už obsiahnutá vo výroku, ktorým bolo návrhu na nariadenie PO vyhovené.

Ďalšie žalobkyňou navrhované petity - označené ako alternatívne - nemožno za také považovať, pretože o alternatívny petít ide vtedy, keď je žalované plnenie, ktorého základom je alternatívny záväzok - právo voľby plnenia má žalovaný dlžník -, čo nie je tento prípad a preto ich v prejednávanej veci nemožno podmieňovať podľa toho, či súd navrhovanému petitu vyhovie, resp. ktorému.

Podľa § 76 ods.3 O. s. p. súd pri nariadení predbežného opatrenia uloží navrhovateľovi, aby v lehote, ktorú mu určí, podal návrh na začatie konania na súde alebo na rozhodcovskom súde; ak ide o konanie, ktoré možno začať aj bez návrhu, súd vydá uznesenie o začatí konania. Môže tiež určiť, že predbežné opatrenie bude trvať len po určený čas.

So zreteľom na cit. ust. žalobkyni bola určená povinnosť do 30 dní od právoplatnosti uznesenia podať žalobu o určenie, že uvedené nehnuteľnosti patria do BSM účastníkov konania.

Podľa § 211 ods.2 O. s. p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 224 ods.2 O. s. p. ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o trovách konania na súde prvého stupňa.

Podľa § 142 ods.2 O. s. p. ak má účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Účastníci mali vo veci len čiastočný úspech, preto bolo rozhodnuté, že žiadny z nich nemá na náhradu trov právo.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.